

[Johan Asmussen.]

skal det ikke være mindre end et helt menneske; jeg håber også, man kan finde ud af det.

Ja, jeg gør mig jo ikke mange illusioner om, hvordan det vil gå vort ændringsforslag, men én ting er jeg helt sikker på: bliver det ikke vedtaget i dag, så kommer der den dag, hvor det bliver vedtaget, fordi det simpelt hen ikke i længden lader sig afvise.

Niels Westerby: Efter min opfattelse betegner de foreslåede ændringer af det høje tings forretningsorden et betydeligt fremskridt og kan gøre det nemmere i fremtiden at gennemføre tingets arbejde. Det gælder især reglerne om begrænsning af taletiden. Hvis jeg endnu havde en sidste rest af tvivl i mit sind, om det var rigtigt at beskære taletiden, så har det ærede medlem hr. Johan Asmussens indlæg for nylig fuldstændig skaffet den ud af verden.

Jeg mener i øvrigt også, der er store fremskridt med hensyn til sekretærhjælp og på mange andre punkter, og skal indskrænke mig til kun at behandle to spørgsmål.

Det første er tiltaleformen. Jeg er ikke tilhænger af tiltaleformen „det ærede medlem hr.“. Den har hele tiden forekommet mig kunstig, og jeg har i den tid, jeg har været medlem af tinget, haft meget svært ved at vænne mig til at bruge denne form. Det, det drejer sig om, er den sande værdighed for denne rigets fornemste forsamling, og hvis denne sande værdighed er til stede, behøver man ikke „det ærede“ til at pynte den med. Hvis den sande værdighed ikke er til stede, ja, så er det jo lidt komisk at bruge vendingen „det ærede medlem.“ Det er min opfattelse, at hvis man i sin omtale siger noget nedsættende, noget nedvurdrende, noget uværdigt, ja, så er det i virkeligheden uærligt og komisk at bruge vendingen „det ærede medlem“, og hvis man siger noget, der er værdigt og besindigt og fornuftigt, kort sagt et godt indlæg under forhandlingerne, så er det ganske overflødig at bruge vendingen „det ærede“; jeg er altså stærk tilhænger af, at man afskaffer denne form for omtale her i det høje ting.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg synes, de uafhængiges ændringsforslag om, at ethvert medlem skal have adgang til at overvære

udvalgs møder, er et godt forslag. Jeg mener, det er rigtigt, at alle partier får en mulighed for at orientere sig om udvalgenes arbejde, uanset om de har egentlige medlemmer af udvalget eller ej, således, at de ved, hvad der dér foregår, og derfor mener jeg, at ændringsforslaget bør vedtages.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget uden for betænkningen af Johan Asmussen m. fl. (se sp. 2362) forkastedes med 132 stemmer mod 9; 9 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslaget i betænkningen vedtoges med 89 stemmer mod 62.

§ 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Bomholt: Jeg foreslår, at sagen henvises til fornyet behandling i udvalget for forretningsordenen.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om økonomisk samordning [af Stetter m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 72) findes i tillæg A, sp. 943, fremsættelsen i tidenden sp. 1448).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Alle-rede da en af forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Stetter, den 17. november i år her i folketinget stillede mig det spørgsmål, om jeg ville foranledige en ændring i loven om økonomisk samordning, således at Butikshandelens Fællesråd kunne opnå repræsentation i det økonomiske råd, havde jeg lejlighed til at gøre nærmere rede for regeringens syn på denne sag. Jeg sagde den-

[Økonomiministeren.]

gang, at den omstændighed, at pris- og advancedannelsen stadig hyppigere drøftes i det økonomiske råd, kan give anledning til fornyede overvejelser om, hvorvidt butikshandelen burde repræsenteres i rådet, og jeg tilføjede, at det i denne forbindelse selvsagt kunne være et spørgsmål, om ikke også forbrugersynspunkterne burde have mulighed for at blive hørt i rådet.

Når jeg imidlertid nærede betænkelighed ved at give mulighed herfor ved at fremsætte lovforslag, skyldes det frygten for, at mange andre organisationer heri vil se en mulighed for, at også de kunne opnå repræsentation i rådet. Jeg lovede dengang, at jeg ville orientere mig om rådets formandskabs synspunkt og om de synspunkter, der råder hos erhvervene og arbejdsmarkedets organisationer.

Det økonomiske råds formandskab har over for mig givet udtryk for stærke betænkeligheder ved en udvidelse af rådet. Disse betænkeligheder er naturligvis ikke blevet mindre af, at formandskabet har kendskab til de mange ønsker, der fra anden side er fremsat om repræsentation i rådet, og som for nogles vedkommende er gentaget over for mig i de sidste dage. Så sent som i går havde jeg besøg af repræsentanter for Akademikernes Samarbejdsudvalg, der fremførte mange overbevisende argumenter for denne organisations ret til at indstille en repræsentant til det økonomiske råd.

Jeg formoder, at der vil blive nedsat et udvalg til behandling af lovforslaget. Dette udvalg vil sikkert modtage deputationer fra de organisationer, der ønsker at blive repræsenteret i rådet, og hvis udvalget efter en afvejning af de forskellige organisationers ønsker når frem til et positivt resultat, skal jeg hilse det velkommen. Jeg må dog i lighed med det økonomiske råds formandskab advare mod en væsentlig udvidelse af rådets medlemskreds.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter): Der var både indrømmelser og forbehold i den højtærede ministers svar, men jeg finder, at indrømmelserne var flest, og jeg mener derfor på forslagsstillerens vegne at kunne takke den højtærede minister for den venlige modtagelse, som han trods alt har givet vort forslag.

Jeg mener ikke, at man kan sige, at der er lagt vægt på en nogenlunde balanceret repræsentation af de forskellige synspunkter og interesser ved valg til rådet, og jeg mener heller ikke, at denne afvejning kan have megen værdi. Det kan ikke være formålet at opnå en ligevægt, for det er som bekendt ikke flertallet i det økonomiske råd, der bestemmer synspunkter og vurderinger i redegørelserne til regeringen. Answeret for indholdet hviler alene på formandskabet, og jeg mener derfor, at udvælgelsen kan finde sted uden hensyn til ligevægt eller balance. Jeg siger dette, fordi den højtærede minister anfører, at hvis butikshandelen skal have repræsentation, så vil det også være rigtigt at overveje, hvorvidt forbrugerne skal med. Vi mener altså, at denne betragtning med hensyn til ligevægten, som ikke er nødvendig, må være den rigtige, og vi mener også her at være i overensstemmelse med lovens ånd; derfor vil vi prøve på at undersøge, om ikke vi kan få givet Butikshandelens Fællesråd en fast repræsentation. Begrundelsen herfor er naturligvis ganske ligetil: butikshandelen udgør en meget væsentlig faktor i vareformidlingen og har indflydelse på avanceberegningen og prisfastsættelsen og kan bidrage ganske væsentligt med indlæg, når talen er om indkomstudviklingen i dette vigtige erhverv.

Det er naturligvis selvklart — og her er vi enige med ministeren — at man ikke kan have repræsentanter for alle de mange institutioner, der arbejder med i økonomien, men man kan ikke med rette hævde, at arbejdet i rådet vil hæmmes, såfremt der sker en udvidelse med et enkelt medlem. Den højtærede minister har i henhold til loven bemyndigelse til at udvide rådet med indtil 4 sagkyndige økonomiske medlemmer, og skiftende ministre har hidtil kun benyttet denne ret i begrænset omfang, idet man kun har udnævnt 2 medlemmer under denne kategori; men det er altså forudset i lovens forarbejder, at der kan finde en udvidelse af rådet sted. Det er jo ikke vor hensigt kritikløst at søge udvidet rådets medlemskreds; vi har i det aktuelle tilfælde kun peget på det hensigtsmæssige i at lade et hovederhverv som detailhandelen få et fast sæde, og det er et standpunkt, som forslagsstillerne vil fastholde.

[Stetter.]

Nu har ministeren sagt, at såfremt butikshandelen skulle med, måtte man overveje, hvorvidt forbrugerne også skulle have mulighed for at blive hørt. Det er igen dette øje for øje og tand for tand-princip, som forslagsstillerne ikke finder er rigtigt. Lad mig i øvrigt angående dette spørgsmål sige, at vi er jo alle forbrugere — det gælder også industri, landbrug, håndværk og handel, som efterspørger både investeringsgoder og forbrugsgoder i stor målestok — men det er jo ikke i kraft af denne status, at de pågældende er repræsenteret, og det er efter vor opfattelse heller ikke rimeligt, at forbruget danner basis for medlemskab, for vi tror ikke på, at de pågældende repræsentanter med udbytte for sig selv eller andre kan deltage i debatten om samordning af de forskellige økonomiske interesser. Debatten om dette spørgsmål må foregå mellem de repræsentanter, som repræsenterer de væsentlige interesseorganisationer og de væsentlige erhvervsorganisationer; de har en ganske naturlig interesse i den økonomiske udvikling og dermed også interesse i den størst mulige samordning.

Det er vor opfattelse, at formandskabet i det økonomiske råd har formået at hævde en uafhængighed, som vi alle repekterer, og som vi alle må være interesserede i at værne og udbygge, og vi anfægter heller ikke med vor forslag denne uafhængighed. Vi er derimod optaget af at give det økonomiske råd den mest hensigtsmæssige sammensætning, således at et hovederhverv, som ikke tidligere har været med, heller ikke indirekte repræsenteret, opnår fast plads i rådet og får lejlighed til her at udtale sig om de pris-, avance- og indkomstproblemer, som til stadighed beskæftiger rådet og os alle.

Butikshandelen har jo i mange år været udsat for store vanskeligheder og store strukturændringer. Forandringerne sker på grund af konkurrence, det stigende vareudbud, ændrede indkøbs- og forbrugsvaner og på grund af mange andre faktorer; men vanskelighederne fremkommer også på grund af den lovgivning, som gennemføres i folketinget. Jeg skal ikke komme nærmere ind på hele dette spørgsmål, men kun pege på, at vedtager dette ting på et eller andet tidspunkt et nyt og mere omfattende afgiftssystem — og det sker vel — vil dette

afgiftssystem også stille store krav netop til butikshandelen, og det er en begrundelse mere for at give erhvervet repræsentation på linje med andre hovederhverv.

Vi stiller krav til erhvervet; derfor må erhvervet også have et naturligt krav på at være med, hvor de økonomiske vurderinger behandles, og hvor bestræbelserne for en samordning finder sted.

Jeg skal endnu en gang takke den højtærede minister for den indrømmelse, som jeg synes der lå i svaret, og jeg skal med disse betragtninger og med henvisning til bemærkningerne til lovforslaget og i fremsættelsen anbefale det foreliggende lovforslag til tingets fortsatte velvillige behandling.

Erling Olsen: Hvad man end måtte mene om indkomstpolitikken, kommer man næppe uden om, at dens bærende principper er selvdisciplin og balance — selvdisciplin hos grupperne og balance mellem grupperne. Hver enkelt gruppe må af hensyn til helheden holde sine egne krav tilbage, og den må kunne gøre det trygt; den må have en rimelig sikkerhed for, at andre grupper også holder sig tilbage. Men dette krav om selvdisciplin er ikke blot et krav til grupperne i vort samfund; det er også et krav til medlemmerne af det høje ting, både når de tilrettelægger hovedlinjerne for den økonomiske politik, og når man skal bestemme, hvor mange der skal med i det økonomiske råd.

Vi ved jo godt, at jo flere organisationer der kommer med, des trægere arbejder organet, og vi ved også, at kravet om balance gør, at vi ikke kan nøjes med uden videre at tage et organ for en interessegruppe ind; vi må tage flere. Skal vi tage butikshandelen med, får vi meget vanskeligt ved at komme uden om Forbrugerrådet. Ja men vi er jo alle forbrugere, sagde det ærede medlem hr. Stetter. Ja, det er vi, og netop derfor er det meget vigtigt, at der over for de mennesker, der har specialiseret sig i at varetage sælgernes interesse i butikshandelen, også står folk, der har specialiseret sig i at varetage købernes interesser.

Men hertil kommer én ting til — og det er alvorligt — og det er, at det økonomiske råd ikke, som det ærede medlem hr. Stetter sagde, har vundet anerkendelse i alle kredse.

[Erling Olsen.]

Der er ikke i alle kredse en fornemmelse af, at det økonomiske råd er neutralt. Vi har set faglige organisationer — både arbejderorganisationer og tjenestemandsoorganisationer — diskutere, om det nu var værd fortsat at deltage i det økonomiske råds arbejde, fordi man mente, at det økonomiske råd hældede over til de selvstændige. Hvis det ærede medlem hr. Stetter nu får et organ til for de selvstændige ind, uden at der sker andet, styrker det ærede medlem de kræfter, som ønsker, at lønmodtagerne skal melde sig ud af det økonomiske råd; og så har det ærede medlem vist gjort det økonomiske råd og butikshandelen en dårlig tjeneste.

Hertil kommer yderligere, at åbner vi først for lovændringer, melder der sig en række organisationer, som vil ind. Vi har allerede hørt om Akademikernes Samarbejdsudvalg, og da det er en organisation, som står både mit hjerte og min tegnebog nær, kunne jeg jo godt have lyst til at bakke det krav op, tilmed da det har særdeles gode argumenter; men indtil videre tror jeg nok at jeg kan dy mig.

Vi kan dog ikke udelukke, at der er argumenter for at tage butikshandelen med, men det er ikke det, som det ærede medlem hr. Stetter var inde på, at der sker strukturændringer i butikshandelen, som er afgørende. Ganske vist bliver vi rigere, vi køber ind på andre måder, vi begynder at bevæge os på gummihjul, så kan vi have flere varer med hjem, og vi har opbevaringsplads til dem derhjemme, og husmødrene får mindre tid og flere penge at købe ind for. Alle disse ting kræver strukturændringer i butikshandelen, men det er i og for sig ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er, at man som led i indkomspolitikken og som betaling til lønmodtagerne for en tilbageholdende lønpolitik vil fremskynde disse strukturændringer, og derfor kan der i et indkomstpølitisk helhedsbillede være noget, som taler for, at man ikke helt kan udelukke det fornuftige i måske at tage Butikshandelens Fællesråd og dermed Forbrugerrådet med ind i det økonomiske råd.

Mit parti er villig til at overveje forslaget i et udvalg, og vi er selvfølgelig venlige, for det er vi altid, men vi er også skeptiske.

Ib Thyregod: Dette lovforslag tager sigte på at ændre bestemmelsen i § 2 i lov om økonomisk samordning. Når vi har taget initiativ til at foretage ændring i denne bestemmelse, således at også Butikshandelens Fællesråd bliver repræsenteret i det økonomiske råd, er det ud fra det synspunkt, at rådet, således som det er sammensat i dag, ikke repræsenterer alle de interesser, der bør være repræsenteret i rådet.

Som lovens § 2 er formuleret i dag, findes der 1 repræsentant for handelen — Handelsstandens Fællesrepræsentation — 1 repræsentant for håndværket, 1 repræsentant for industrien, 1 repræsentant for landbruget, og endvidere findes der repræsentanter for bankerne, for Fællesrådet for Tjenestemænd og Funktionærer, og endelig findes der 4 repræsentanter for LO og 1 for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Hvis man prøver at foretage en sammenligning her, vil man se, at der er tale om en meget betydelig repræsentation både for LO og for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, i alt 5 repræsentanter, og skal man ind på balancesynspunkter, må man nok sige, at der snarere er tale om en skæv fordeling i denne henseende.

Butikshandelen er ikke repræsenteret i rådet og har ikke været det tidligere; den omfatter en gruppe, som har meget stor samfundsøkonomisk betydning både på grund af den store omsætning, en milliardomsætning, der foregår gennem denne gruppes butikker, og af andre grunde. Derfor må det være naturligt, at de synspunkter, denne gruppe har, også kommer frem i de diskussioner, der føres i det økonomiske råd.

Nu er det jo sådan, at det er formandskabet, der alene har ansvaret for de redegørelser, der udsendes; men på den anden side er det også klart, at de synspunkter, som bliver fremført i rådets diskussioner, må have deres vægt ved de redegørelser, formandskabet fremkommer med.

Det ærede medlem hr. Erling Olsen var inde på spørgsmålet om indkomstpølitikken og sagde, at der her var tale om, at der både skulle kræves balance og selvdisciplin af befolkningen og af folketingsmedlemmerne også med hensyn til et forslag som dette. Han sagde endvidere, at

[Ib Thyregod.]

jo flere der var i rådet, des trægere ville det arbejde. Om dette spørgsmål vil jeg henvise til, hvad jeg allerede har sagt om den repræsentation på 5 medlemmer, der er for LO og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: skal dette organ fungere på en tilfredsstillende måde, må det også have en repræsentation fra Butikshandelens Fællesråd.

Det økonomiske råd, sagde det ærede medlem, er fra enkelte sider blevet betegnet som ikke værende neutralt, og man har været inde på at ville forlade rådets arbejde. Jeg havde ikke ventet, at det ærede medlem i dag ville fremsætte disse synspunkter, som i virkeligheden er udtryk for strejke mod lovgivningen, for det, der her er tale om, er jo, at både LO og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i kraft af loven skal være repræsenteret i det økonomiske råd, og det er da en naturlig ting, at også disse grupper er med. Man kan diskutere, hvor mange repræsentanter der skal være med i denne diskussion i rådet, men kun ved en sammenhængende diskussion mellem repræsentanter for de forskellige grupper nås det rigtige resultat.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på synspunktet om Forbrugerrådets repræsentation og andre repræsentationer, men blot sige, at ved at supplere det økonomiske råd med Butikshandelens Fællesråd opnås en bedre ligevægt, et bedre centrum for diskussionen, end i det nuværende økonomiske råd.

Jeg skal derfor anbefale forslaget til villig behandling i det folketingsudvalg, jeg går ud fra vil blive nedsat.

Svend Haugaard: Da mit partis ordfører i spørgsmål af denne art, det ærede medlem hr. Baunsgaard, ikke i dette øjeblik kan være til stede, skal jeg ganske kort på hans vegne fremsætte et par bemærkninger i sagen.

Det radikale venstre vil ikke afvise, at der kan være fornuftige tanker i det forslag, der her er fremsat, men vi må på den anden side pege på den risiko, der kan være i at åbne for en strøm af henvendelser om at være med, hvorved man kan gøre det økonomiske råd for uhåndterligt. Vi er villige til at drøfte alle saglige aspekter i sagen i et udvalg.

Poul Dam: Vi tror ikke, der er nogen særlig grund til at tage Butikshandelens Fællesråd med i det økonomiske råd, men vi er ligesom andre partier villige til at forhandle sagen i et udvalg.

Rimstad: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til denne ændring i loven om den økonomiske samordning. Også vi stemte imod denne lov, da den kom til verden, men også vi finder, at skal man endelig have et nyt råd, over på hvilket man kan lægge en del af det ansvar, der følger med bestemmelsesretten, så bør også dette råds sammensætning være så hensigtsmæssig som muligt.

Vi finder det rigtigt, at også detailhandelen som et betydningsfuldt led i vor samlede omsætning bliver repræsenteret i rådet. Vi kan derimod ikke se det rimelige i, at også særlige forbrugersynspunkter repræsenteres. Formentlig er alle rådsmedlemmer forbrugere trods medlemskab.

Niels Westerby: En del af det økonomiske råds arbejde berører detailhandelen ret kraftigt. En del af arbejdet drejer sig jo om priser og avancer. Derfor må Butikshandelens Fællesråd være en af de organisationer, som står i første række, når det drejer sig om at udvide medlemskredsen i det økonomiske råd.

Jeg kan godt se, at man kan fremhæve, at bliver Butikshandelens Fællesråd medlem af rådet, vil der komme henvendelser fra mange andre sider. Men spørgsmålet er, om det er en betydelig ulempe, at medlemskredsen bliver udvidet. Det er jo nu engang formandskabet, de tre vismænd, som de hedder i offentlig omtale, der på eget ansvar udtaler sig, medens medlemmerne af rådet faktisk kun er til for at fremskaffe oplysninger og fremføre synspunkter. Derfor kan jeg ikke se, at det kan være så forfærdelig afgørende, om medlemskredsen er noget større eller mindre. Hver enkelt medlemsorganisation har alene mulighed for at fremføre synspunkter og komme frem med ting, som de tre vismænd kan tage i betragtning, når de fremsætter udtalelser.

Jeg mener ganske afgjort, at Butikshandelens Fællesråd må stå i første række ved en udvidelse af medlemskredsen, men jeg

[Niels Westerby.]

kan da godt se, at der er en række andre organisationer, som man i den nærmeste fremtid vil få henvendelser fra — jeg vil nævne Forbrugerrådet, Akademikernes Samarbejdsudvalg o. s. v., som har henvendt sig til rådet. Selvfølgelig må det ikke blive nogen kæmpeforsamling, men jeg tror, at det udvalg, jeg går ud fra vil blive nedsat, må prøve på at foretage en rimelig afvejning af de henvendelser, der kommer, og så ikke være alt for bange for, at medlems-tallet bliver sat noget op.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter): Jeg takker for den tilslutning, vort forslag har fået fra størsteparten af de ærede ordførere.

Det ærede medlem hr. Erling Olsen var af den opfattelse, at hvis butikshandelen skulle med, så måtte man også have forbrugerne med, men det var, så vidt jeg kunne høre, den eneste af ordførerne, der stillede et direkte krav. Jeg må selvfølgelig være klar over, at vi i et kommende udvalg får en del henvendelser, men jeg har allerede sagt, at det ikke er forslagsstillernes hensigt at udvide rådet, og denne risiko kan vi jo sagtens undgå, hvis vi i udvalget er enige om at begrænse os til Butikshandelens Fællesråd.

Men jeg takker for den tilslutning, forslaget har fået, og jeg imødeser udvalgsarbejdet med forventning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Erling Olsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om beregning af et reguleringspristal [af Niels Westerby og Diderichsen].

Lovforslaget (nr. 74) findes i tillæg A. sp. 981, fremsættelsen i tidenden sp. 1537),

Lovforslaget sættes til forhandling.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Ved bedømmelsen af det foreliggende forslag til lov om ændring i lov om beregning af et reguleringspristal er der, så vidt jeg kan se, særlig to hensyn, som må have betydning. For det første må det overvejes, hvor hyppigt det er nødvendigt at skifte vægtgrundlag for at få et så realistisk udtryk for forbrugssammensætningen som muligt. For det andet må det overvejes, hvor betimeligt det er at ofre de ca. 500.000 kr., det koster at fremskaffe et nyt vægtgrundlag.

Der er jo perioder, hvor forbruget ikke ændrer sig så forfærdelig hurtigt, og i sådanne perioder taler omkostningssynspunktet for at lade forløbe længere tid mellem forbrugsundersøgelserne end i perioder, hvor forbruget ændres hurtigt. Hvis forbrugsundersøgelserne foretages med meget korte mellemrum i perioder, hvor forbruget er sammensat nogenlunde konstant, vil tilfældighederne kunne komme til at spille en for stor rolle. Det vil i så fald være vanskeligt at fremskaffe et materiale, der er tilstrækkelig tydeligt rent statistisk.

Spørgsmålet om hyppigere og i forvejen fastlagte forbrugsundersøgelser var fremme i det høje ting under forespørgselsdebatten for nylig, og jeg vil her gentage, at jeg af mange grunde kan støtte de synspunkter, der er udtrykt i de ærede medlemmers forslag. Så vidt jeg er orienteret, har spørgsmålet også været drøftet i to møder i pristalsnævnet. Så vidt det er blevet refereret for mig, har nævnet rådet statistisk departement til, at der for 1966 foretages en ny forbrugsundersøgelse, idet det dog er forudsat, at man, for så vidt angår fordelingen af fødevarerne, først kunne indhente oplysninger senere. Der er ingen tvivl om, at nævnets forslag om en ny forbrugsundersøgelse for 1966 er dikteret af de samme motiver som de ærede medlemmers lovforslag.

Under diskussionen i pristalsnævnet har synspunktet om en koordination mellem forbrugsundersøgelserne og overenskomstforhandlingerne været stærkt fremme. Under hensyn hertil har det været foreslået, at undersøgelserne skulle foretages med faste 4 års mellemrum, men det er også ligesom af de ærede forslagsstillere blevet fremhævet, at det ikke er givet, at overenskomsterne i fremtiden vil blive sluttet for 2 år.